

Arrest

nr. 346 152 van 4 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2025 met referentenummer 132486.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 juli 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 augustus 2023 om internationale bescherming.

Op 28 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Nadat de overdrachtstermijn verstreken is, wordt besloten dat het verzoek zal worden behandeld door de Belgische overheid.

Op 22 september 2025 beslist de adviseur van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de adviseur) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch pashtoun en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren in het dorp Samarkhel, district Behsud, provincie Nangarhar en heeft daar het overgrote deel van uw leven gewoond. In het jaar voor de val van de voormalige Afghaanse overheid verhuisde u omwille van uw problemen met de taliban met uw gezin naar Jalalabad, waar u tot uw vertrek uit Afghanistan heeft gewoond. U heeft in Afghanistan tot het zesde leerjaar schoolgelopen en heeft er nooit gewerkt.

Ongeveer een jaar voor de val van de voormalige Afghaanse overheid kwam u in de ochtend op weg naar school vier gewapende leden van de taliban tegen, u herkende één van de leden als zijnde een dorpsbewoner genaamd B. (...). De taliban gaven u een zak en zeiden dat u deze ergens op school moest achterlaten. Indien u dit niet deed, zouden ze u en uw gezin vermoorden. U nam de zak aan en zette uw weg naar school verder.

Eenmaal op school aangekomen sprak u enkele leerkrachten aan. U vertelde hen dat u een zak van de taliban had gekregen en toen de leerkrachten de zak openden zagen jullie dat deze gevuld was met explosieven. Uw leerkrachten belden de politie en deze kwamen met de ontmijningsdienst. U werd door de politie verhoord, gaf de naam van uw dorpsgenoot B. (...) en ging nadien naar huis.

Eenmaal thuis vertelde u uw ouders over de gebeurtenis. Diezelfde avond verhuisde uw volledige familie naar uw paternale tante in Jalalabad, dewelke in een goed beveiligde wijk woonde. Ongeveer een maand later hoorden jullie van jullie voormalig dorpshef dat uw dorpsgenoot en taliban-lid B. (...) gedood werd tijdens een operatie van de Afghaanse veiligheidsdiensten. U denkt dat hij gedood werd omdat u zijn naam aan de politie had doorgegeven. Jullie verbleven ongeveer een jaar in Jalalabad en hebben sindsdien niets meer gehoord van de taliban.

De vierde of vijfde nacht na de machtsovername kwam uw vader – die tevens een sergeant in het Afghaanse nationale leger was – u in Jalalabad halen en vertelde hij u dat jullie moesten vluchten.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 1 augustus 2023 aankwam en op 3 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vermoord te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw identiteitsdocumenten, de Afghaanse identiteitskaart van uw vader, werkdocumenten van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

U legt inconsistente verklaringen af bij de Belgische asieldiensten betreffende uw vluchtmotieven uit Afghanistan:

U diende op 3 augustus 2023 in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 augustus 2023 had u een eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde daar dat u naar België bent gekomen omdat uw vader bij het leger zat en u hier meer kans had om erkend te worden (verklaringen DVZ, punt 39). U spreekt hier met geen woord over uw eigen problemen met de taliban.

Op 28 augustus 2023 werd uw verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaard gezien Kroatië in het kader van de Dublin-procedure verantwoordelijk werd gesteld voor uw verzoek om internationale bescherming. U kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten, maar besloot in België te blijven tot de termijn van de Dublinprocedure verstreken was (CGVS, p.7).

Op 27 juni 2025 vroeg u wederom internationale bescherming aan in België. Diezelfde dag werd de eerdere onontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS ingetrokken. U haalt op dat moment voor de eerste keer uw problemen met de taliban aan (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Geconfronteerd met het gegeven dat u gedurende uw eerste interview bij de DVZ in 2023 louter het werk van uw vader als vluchtmotief heeft aangehaald en met geen woord over uw eigen problemen met de taliban heeft gesproken, stelt u dat u toen niet genoeg tijd had om al uw problemen uit de doeken te doen en dat u daarom niet over uw eigen problemen met de taliban sprak (CGVS, p.7). Nochtans geeft u expliciet aan dat het werk van uw vader geen invloed heeft op uw eigen vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.11). Het is dan ook alles behalve geloofwaardig dat u gedurende uw eerste interview bij de DVZ in 2023 wél de tijd zou hebben gehad om over een onrelevant element als het werk van uw vader te spreken, maar zagezegd geen tijd zou hebben gehad om uw eigen, persoonlijk vrees en reden voor vertrek uit Afghanistan te vermelden.

De vaststelling dat u inconsistent bent betreffende uw vluchtmotieven uit Afghanistan ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas op zeer ernstige wijze.

Uw vermeende vrees voor vervolging in Afghanistan steunt louter op een vermoeden:

Daar waar u bij de DVZ aangaf dat de taliban u verantwoordelijk achtten voor de dood van B. (...) en diens dood wouden wreken door u te vermoorden (vragenlijst CGVS, punt 3.5), stelt u op het CGVS dat u na uw verhuis naar Jalalabad enkel nog van uw voormalig dorpshef te horen kregen dat B. (...) gedood was door de voormalige Afghaanse overheid (CGVS, p.11). U geeft aan dat u niets meer van de taliban zelf heeft gehoord en stelt ondubbelzinnig dat u louter denkt dat de taliban u verantwoordelijk achtten voor de dood van B. (...) (CGVS, p.11). Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat u in het jaar voor de val van de voormalige overheid geen contact noch problemen met de taliban heeft gehad en dat uw vermeende vrees bij terugkeer naar Afghanistan zich louter baseert op uw vermoeden dat de taliban u zouden willen vermoorden omwille van de dood van B. (...). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de taliban u dit ook daadwerkelijk zouden hebben gezegd. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Afghanistan.

U heeft uw paspoort om Afghanistan te verlaten laten aanmaken nog voor uw problemen met de taliban hadden plaatsgevonden:

U verklaart meermaals dat uw problemen met de taliban ongeveer een jaar voor de val van de voormalige overheid begonnen en dat u vervolgens ongeveer een jaar bij uw tante in Jalalabad heeft verbleven (CGVS, p.6; vragenlijst CGVS, punt 3.5). Gezien de voormalige Afghaanse overheid officieel op 15 augustus 2021 is gevallen (bijlage 1), zouden uw problemen met de taliban dus ongeveer in augustus 2020 zijn ontstaan. U geeft aan dat u uw paspoort heeft laten aanmaken toen u in reeds een maand bij uw tante in Jalalabad woonde en u van uw voormalig dorpshef te horen kreeg dat B. (...) gedood was door overheidstroepen, u was immers bang voor de vergeldingsacties van de taliban en wou het land verlaten (CGVS, p.6). Bij nader onderzoek van uw paspoort blijkt echter dat deze op 5 november 2019 werd uitgegeven (document 1), ruim negen maanden voor uw vermeende problemen met de taliban zouden zijn begonnen. De vaststelling dat u uw paspoort – die u naar eigen zeggen specifiek omwille van de problemen met de taliban heeft aangevraagd – reeds maanden voordat uw problemen met de taliban waren begonnen had aangevraagd, is een verdere indicatie dat er geen geloof aan uw relaas kan worden gehecht.

U legt uiterst vage verklaringen af betreffende de explosieven die u van de taliban heeft gekregen:

Eenmaal u op school was toegekomen en de leerkrachten vertelde dat u de zak in kwestie van de taliban had gekregen, verklaart u ondubbelzinnig dat u zag wat er in de zak zat (CGVS, p.9). Merkwaardig genoeg kan u echter niet beschrijven hoe die explosieven eruit zagen, na meerdere aansporingen komt u immers niet verder dan te verklaren dat de explosieven er 'metaalachtig' uitzagen (CGVS, p.9). Van iemand die werkelijk voor de eerste keer in zijn leven een zak vol explosieven had gezien (CGVS, p.9) – hetgeen naar alle

verwachtingen een diepe indruk op u zou hebben nagelaten – zou men meer details mogen verwachten. De vaststelling dat u in uw beschrijving van deze explosieven niet verder komt dan uiterst vage verklaringen die door eender wie op het moment zelf bedacht kunnen worden laat toe uw verklaringen verder in twijfel te trekken.

Het gedrag van de Afghaanse politie in uw relaas is uiterst onlogisch:

Eenmaal de politie op uw school toekwam verklaart u dat ze u minder dan vijf minuten hebben ondervraagd en dat u nadien mocht beschikken (CGVS, p.10). Gezien de ernst van de feiten – zijnde een bom-melding op een grote school in het dorp – zou verwacht worden dat de Afghaanse politie u, die net een zak met explosieven naar school had gebracht, langer dan vijf minuten zouden ondervragen. Ook is het uiterst bevreemdend dat de politie niets zeiden of deden toen u hen vertelde dat B. (...) u en uw gezin met de dood had bedreigd (CGVS, p.10). Gezien diezelfde B. (...) net een bomaanslag op een school vol kinderen wou plegen, zou wederom verwacht mogen worden dat de Afghaanse politie ernstiger met de situatie zou omgaan dan wat u beschrijft. Tenslotte is het nogmaals uiterst merkwaardig dat uw gezin na dit incident niets meer van de politie heeft gehoord (CGVS, p.11). Daar waar u stelt dat dit komt omdat jullie onmiddellijk richting de stad vertrokken, dient opgemerkt te worden dat jullie voormalig dorpshef jullie klaarblijkelijk wel kon contacteren om jullie op de hoogte te brengen van de dood van B. (...) (CGVS, p.11), waardoor gesteld kan worden dat de autoriteiten jullie weldegelijk konden contacteren indien zij dat wensten. De vaststelling dat de Afghaanse politie op quasi alle mogelijke momenten in uw relaas dermate nonchalant en onlogisch te werk ging doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op losse schroeven staan.

Het gedrag van de taliban in uw relaas is uiterst onlogisch:

Zo stelt u dat u op weg naar school vier gewapende taliban-leden tegenkwam (CGVS, p.6). Deze probeerden hun identiteiten klaarblijkelijk niet te verstoppen, gezien u één van de mannen herkende als zijnde uw dorpsgenoot B. (...) (CGVS, p.6, p.8). Dit is minstens opmerkelijk te noemen, gezien u eveneens aangaf dat uw dorp in die periode onder controle van de overheid stond en dat ze een controlepost aan de overkant van de stroom hadden (CGVS, p.7). Dat B. (...) en zijn kompanen volledig gewapend én herkenbaar op een kleine weg in een door de overheid gecontroleerd dorp op toevallig passerende jongetjes zouden wachten is minstens merkwaardig te noemen. Logischerwijs zou immers verwacht mogen worden dat de taliban dit geniepiger zou aanpakken om te voorkomen dat ze door de veiligheidstroepen opgemerkt zouden worden, temeer gezien B. (...) zelf in het dorp woonde en dus makkelijk herkenbaar was. De vaststelling dat de taliban volgens uw verklaringen dermate onvoorzichtig en onlogisch te werk gingen is een zoveelste indicatie dat er geen geloof aan uw relaas kan worden gehecht.

Een vrees voor vervolging omwille van het voormalig werk van uw vader is niet aannemelijk:

U verklaart dat uw vader een britmal (sergeant) was in het voormalige Afghaanse nationale leger (CGVS, p.7-p.8, p.13).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u ondubbelzinnig aangeeft dat het voormalige werk van uw vader geen invloed heeft op uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.11). Gezien u zelf geen vrees inroept omwille van het voormalig werk van uw vader, is een nood aan internationale reden omwille van deze reden dan ook niet aannemelijk.

Ter volledigheid wenst het CGVS toe te voegen dat er hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw vader:

Zo maakt u niet aannemelijk dat de persoon op de documenten ook werkelijk uw vader is. U legt immers geen enkel document of foto neer waarop u samen te zien zou zijn met uw vader. Verder is de familienaam van uw vader op al diens documenten anders dan uw familienaam. Gevraagd hoe het komt dat u niet dezelfde achternaam als uw vader heeft, stelt u dat uw achternaam op uw paspoort verkeerd geschreven is, dat u het niet aangepast krijgt en dat uw werkelijke achternaam eigenlijk S. (...) is, zoals uw vader (CGVS, p.4). Naast het gegeven dat het uiterst merkwaardig is dat uw huidige officiële achternaam 'S. (...)' dermate verschilt van uw zagezegde echte achternaam 'S. (...)', dient opgemerkt te worden dat de achternaam van uw vermeende vader op diens documenten telkens anders vermeld staat. Zo stelt zijn identiteitskaart (document 2) dat zijn achternaam eigenlijk 'S. K. (...)' is. Verder wordt uw vader op geen enkel van zijn vermeende officiële werkdocumenten met 'S. (...)' of 'S. K. (...)' genoemd. Zijn werkcertificaat 'Focused District Development' (document 3, p.1) is gericht aan T. S. (...), wat gezien een trainingscertificaat de naam van uw grootvader zou moeten zijn (document 3, p.5), al stelt een ander certificaat dat uw grootvader eigenlijk Su. (...) heet (document 3, p.6). Zijn bankkaart (document 3, p.2), het certificaat 'the army achievement medal' (document 3, p.3) en het certificaat van de gendarmerie (document 3, p.4) zijn dan weer louter gericht aan 'T. (...)', wat uw vaders voornaam is (CGVS, p.4). Naast het gegeven dat het uiterst ongewoon is dat het

Afghaanse nationale leger uw vaders voornaam in plaats van diens achternaam zou gebruiken op officiële documenten, is de vaststelling dat uw huidige officiële achternaam 'S. (...)', noch uw vermeende werkelijke achternaam 'S. (...)', noch uw vermeende vaders officiële achternaam 'S. K. (...)' op geen enkel van de (zogezegde) officiële documenten van uw vermeende vader wordt genoemd uiterst nefast voor de geloofwaardigheid van jullie familiale band én van uw vermeende vaders professionele profiel.

Verder kan u amper iets vertellen over het werk van uw vader. Het enige dat u kan vertellen is dat hij in 1384 (omgerekend maart 2005 – februari 2006, bijlage 2) bij het leger is beginnen werken, dat zijn hoogst behaalde rang britmal (sergeant) was en dat hij voor de val van de voormalige Afghaanse regering in de provincie Variab diende (CGVS, p.12-p.13). U kan geen overzicht geven van zijn carrière (CGVS, p.12-p.13), heeft geen idee in welke korps, brigade of bataljon uw vader diende toen de voormalige Afghaanse regering viel (CGVS, p.13), heeft eveneens geen idee wat zijn takenpakket in het leger was (CGVS, p.13), kan niets vertellen over de manier waarop uw vader zich bij het leger heeft aangesloten (CGVS, p.14), noch hoe zijn training is verlopen (CGVS, p.14), komt niet verder dan uiterst vage verklaringen die door eender wie op het moment zelf bedacht kunnen worden wanneer u gevraagd wordt naar verhalen die uw vader u vertelde over zijn operaties in het leger (CGVS, p.14) en kan niet eens iets simpels en persoonlijks meegeven zoals wat hij minder tof vond aan zijn werk (CGVS, p.15). Tevens dient opgemerkt te worden dat het weinige dat u wél kan vertellen over het werk van uw vermeende vader niet overeenkomt met de documenten die u neerlegt; daar waar u stelt dat uw vaders hoogst behaalde rang britmal (sergeant) is (CGVS, p.12), blijkt uit de 'army achievement medal' (document 3, p.3) echter dat uw vader in 2011 reeds de rang van derde luitenant zou hebben gehad, wat hoger is dan de rang van sergeant (bijlage 3). Verder heeft uw vader in 2007-2008 volgens het 'Focused District Development' certificaat nog gediend bij de Afghan National Civil Order Police (document 3, p.1), terwijl hij volgens uw verklaringen op dat moment reeds in het Afghaanse Nationale leger diende (CGVS, p.12)

De vaststelling dat u nauwelijks iets kan vertellen over het zogezegde werk van uw vader, en dat het weinige dat u toch verteld niet overeenkomt met de door u neergelegde documenten, zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende het werk van uw vader.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen:

Betreffende uw identiteitsdocumenten (document 1) kan gesteld worden dat deze hoogstens uw identiteit en nationaliteit kunnen ondersteunen, dewelke hier niet onmiddellijk worden betwist. Uw vermeende vaders Afghaanse identiteitskaart (document 2) en diens werkdocumenten (document 3) werden hierboven reeds uitvoerig besproken. Tevens blijkt uit objectieve informatie dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf)

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024 CG_AFG_Final.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024	CG_AFG_Final.pdf)) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel

beperkt dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...). Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de

wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden

omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze

geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat hij vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de taliban en dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker hekelt dat de adviseur geen rekening heeft gehouden met zijn profiel, met het feit dat hij sinds meerdere jaren niet meer in het land van herkomst is geweest, met het profiel van zijn vader en met zijn verwestering, waarna hij verwijst naar het arrest met nr. 290 024 van 8 juni 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en naar informatie van InfoMigrants. Vervolgens gaat hij in op

enkele motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan zijn asielmotieven niet geloofwaardig werden bevonden.

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het arrest "*Elgafaji*" van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) over de "*sliding scale*" en meent dat hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn geval sprake is van persoonlijke omstandigheden.

2.1.4. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 5 maart 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023, aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 2 februari 2024, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 en aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van januari 2026.

2.2.2. Bij een op 15 maart 2026 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een fotokopie van de tewerkstelling van zijn familielid in Afghanistan, werk- en schoolbewijzen, bewijzen van zijn relatie met een meisje, een fotokopie van de identiteitskaart van zijn vriendin, een brief van zijn vriendin, een fotokopie van zijn paspoort en een fotokopie van zijn *taskara*. Hij refereert in deze aanvullende nota ook aan enkele recente arresten van de Raad en aan informatie over vervolging van Afghaanse terugkeerders.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de op 15 maart 2026 aanvullende nota nogmaals neer met dezelfde stukken en ook nog een vertaling van zijn *taskara*.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. In de mate dat verzoeker in het eerste en het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adviseur in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, door de taliban vermoord te worden. Ongeveer een jaar voor de val van de voormalige Afghaanse overheid zouden vier gewapende leden van de taliban hem een zak hebben gegeven en gezegd hebben dat hij deze ergens op school moest achterlaten. Verzoeker zou dit op school aan enkele leerkrachten verteld hebben en toen de leerkrachten de zak openden zouden zij gezien hebben dat deze gevuld was met explosieven. De politie en de ontmijningsdienst zouden zijn gekomen en verzoeker hebben verhoord. Deze zou de naam van een taliban-lid gegeven hebben die hij had herkend omdat hij een dorpsgenoot was. Verzoeker zou hierover thuis verteld hebben en diezelfde avond nog zou zijn familie naar zijn tante in Jalalabad zijn verhuisd. Ongeveer een maand later zou verzoeker vernemen hebben dat het taliban-lid dat hij had aangegeven gedood werd tijdens een operatie van de Afghaanse veiligheidsdiensten. De vierde of vijfde nacht na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 zou zijn vader, een sergeant in het Afghaanse nationale leger (ANA), verzoeker in Jalalabad zijn komen halen en gezegd hebben dat hij moest vluchten. Verzoeker zou dan Afghanistan hebben verlaten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat de door hem aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn nu (i) hij inconsistente verklaringen aflegt bij de Belgische asioldiensten over zijn vluchtmotieven uit Afghanistan, (ii) zijn vermeende vrees voor vervolging in Afghanistan louter op een vermoeden steunt, (iii) hij zijn paspoort om Afghanistan te verlaten heeft laten aanmaken nog voor zijn problemen met de taliban hadden plaatsgevonden, (iv) hij uiterst vage verklaringen aflegt over de explosieven die hij van de taliban heeft gekregen, (v) het gedrag van de Afghaanse politie en de taliban in zijn relaas uiterst onlogisch is, (vi) een vrees voor vervolging omwille van het voormalig werk van zijn vader niet aannemelijk is en (vii) de documenten die hij neerlegt deze appreciatie niet kunnen wijzigen.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de adviseur bij waar deze vaststelt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde bij de Belgische asioldiensten over zijn vluchtmotieven. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U diende op 3 augustus 2023 in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 augustus 2023 had u een eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde daar dat u naar België bent gekomen omdat uw vader bij het leger zat en u hier meer kans had om erkend te worden (verklaringen DVZ, punt 39). U spreekt hier met geen woord over uw eigen problemen met de taliban.

Op 28 augustus 2023 werd uw verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaard gezien Kroatië in het kader van de Dublin-procedure verantwoordelijk werd gesteld voor uw verzoek om internationale bescherming. U kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten, maar besloot in België te blijven tot de termijn van de Dublinprocedure verstreken was (CGVS, p.7).

Op 27 juni 2025 vroeg u wederom internationale bescherming aan in België. Diezelfde dag werd de eerdere onontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS ingetrokken. U haalt op dat moment voor de eerste keer uw problemen met de taliban aan (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Geconfronteerd met het gegeven dat u gedurende uw eerste interview bij de DVZ in 2023 louter het werk van uw vader als vluchtmotief heeft aangehaald en met geen woord over uw eigen problemen met de taliban heeft gesproken, stelt u dat u toen niet genoeg tijd had om al uw problemen uit de doeken te doen en dat u daarom niet over uw eigen problemen met de taliban sprak (CGVS, p.7). Nochtans geeft u expliciet aan dat het werk van uw vader geen invloed heeft op uw eigen vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.11). Het is dan ook alles behalve geloofwaardig dat u gedurende uw eerste interview bij de DVZ in 2023 wél de tijd zou hebben gehad om over een onrelevant element als het werk van uw vader te spreken, maar zogezegd geen tijd zou hebben gehad om uw eigen, persoonlijk vrees en reden voor vertrek uit Afghanistan te vermelden.

De vaststelling dat u inconsistent bent betreffende uw vluchtmotieven uit Afghanistan ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas op zeer ernstige wijze.”

Door in het tweede middel van zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij tijdens het *“Dublin gehoor heel kort gevraagd werd waarom een persoon gevlucht is”*, doet verzoeker geen afbreuk aan deze overwegingen. Dat hem niet specifiek gevraagd werd *“om alle reden waarom hij Afghanistan verlaten heeft te vermelden”* verklaart voorts niet waarom hij toen wel een reden opgaf waarvan hij achteraf zelf verklaarde dat dit geen invloed heeft op zijn eigen vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, maar zijn eigen problemen met de taliban onverlet liet. Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Voorts stelt de adviseur terecht dat de door verzoeker aangehaalde vrees louter op een vermoeden steunt. Zij verschaft hierbij in de bestreden beslissing de volgende toelichting:

“Daar waar u bij de DVZ aangaf dat de taliban u verantwoordelijk achtten voor de dood van B. (...) en diens dood wouden wreken door u te vermoorden (vragenlijst CGVS, punt 3.5), stelt u op het CGVS dat u na uw verhuis naar Jalalabad enkel nog van uw voormalig dorpshef te horen kregen dat B. (...) gedood was door de voormalige Afgaanse overheid (CGVS, p.11). U geeft aan dat u niets meer van de taliban zelf heeft gehoord en stelt ondubbelzinnig dat u louter denkt dat de taliban u verantwoordelijk achtten voor de dood van B. (...) (CGVS, p.11). Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat u in het jaar voor de val van de voormalige overheid geen contact noch problemen met de taliban heeft gehad en dat uw vermeende vrees bij terugkeer naar Afghanistan zich louter baseert op uw vermoeden dat de taliban u zouden willen vermoorden omwille van de dood van B. (...). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de taliban u dit ook daadwerkelijk zouden hebben gezegd. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Hij wijst er in het tweede middel van zijn verzoekschrift op dat door zijn toedoen een taliban-lid vermoord is en meent dat het in zijn geval onmogelijk is om aan te tonen dat de taliban naar hem op zoek zijn. Dat door verzoekers toedoen een taliban-lid vermoord is, betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waarvan hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zelf aangaf niet zeker te zijn. Hij verklaarde immers dat hij dacht dat het taliban-lid door hem gedood werd en beaamde niet zeker te weten dat de taliban hem verantwoordelijk achten voor de dood van hun lid (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). De omstandigheid dat de taliban geen opsporingsbericht gaan verspreiden wanneer ze op zoek zijn naar iemand doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden op gewezen dat verzoeker zijn paspoort om Afghanistan te verlaten had laten aanmaken nog voor zijn problemen met de taliban hadden plaatsgevonden:

“U verklaart meermaals dat uw problemen met de taliban ongeveer een jaar voor de val van de voormalige overheid begonnen en dat u vervolgens ongeveer een jaar bij uw tante in Jalalabad heeft verbleven (CGVS, p.6; vragenlijst CGVS, punt 3.5). Gezien de voormalige Afgaanse overheid officieel op 15 augustus 2021 is gevallen (bijlage 1), zouden uw problemen met de taliban dus ongeveer in augustus 2020 zijn ontstaan. U geeft aan dat u uw paspoort heeft laten aanmaken toen u in reeds een maand bij uw tante in Jalalabad woonde en u van uw voormalig dorpshef te horen kreeg dat B. (...) gedood was door overheidstroepen, u was immers bang voor de vergeldingsacties van de taliban en wou het land verlaten (CGVS, p.6). Bij nader onderzoek van uw paspoort blijkt echter dat deze op 5 november 2019 werd uitgegeven (document 1), ruim negen maanden voor uw vermeende problemen met de taliban zouden zijn begonnen. De vaststelling dat u uw paspoort – die u naar eigen zeggen specifiek omwille van de problemen met de taliban heeft aangevraagd – reeds maanden voordat uw problemen met de taliban waren begonnen had aangevraagd, is een verdere indicatie dat er geen geloof aan uw relaas kan worden gehecht.”

Verzoeker laat in het tweede middel gelden dat hij het tijdstip van zijn problemen met het woord ‘ongeveer’ vermeld heeft en meent dat het feit dat er negen maanden verschil is geen reden mag zijn om zijn vrees in twijfel te trekken. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot het minimaliseren van de argumenten, zonder deze motieven *in concreto* te weerleggen. Het kan *in casu* niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zijn problemen negen maanden later situeerde dan dat deze zouden hebben plaatsgevonden. Bij zijn aanvullende nota’s voegt verzoeker nog een fotokopie van een paspoort dat op 3 november 2025 zou zijn uitgegeven. Hij verschaft hierover in zijn aanvullende nota’s evenwel niet de minste toelichting, zodat de Raad niet inziet op welke wijze dit een ander licht kan werpen op de hierboven aangehaalde motieven. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het gegeven dat verzoeker op 3 november 2025, met name op een moment dat de taliban in Afghanistan aan de macht zijn, een paspoort kon bekomen ernstige vragen doet rijzen bij de actuele vrees die verzoeker stelt te hebben ten aanzien van deze taliban.

Daarbij komt dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over de explosieven die hij van de taliban zou hebben gekregen:

“Eenmaal u op school was toegekomen en de leerkrachten vertelde dat u de zak in kwestie van de taliban had gekregen, verklaart u ondubbelzinnig dat u zag wat er in de zak zat (CGVS, p.9). Merkwaaardig genoeg kan u echter niet beschrijven hoe die explosieven eruit zagen, na meerdere aansporingen komt u immers niet verder dan te verklaren dat de explosieven er ‘metaalachtig’ uitzagen (CGVS, p.9). Van iemand die werkelijk voor de eerste keer in zijn leven een zak vol explosieven had gezien (CGVS, p.9) – hetgeen naar alle verwachtingen een diepe indruk op u zou hebben nagelaten – zou men meer details mogen verwachten. De vaststelling dat u in uw beschrijving van deze explosieven niet verder komt dan uiterst vage verklaringen die door eender wie op het moment zelf bedacht kunnen worden laat toe uw verklaringen verder in twijfel te trekken.”

Door in het tweede middel louter te herhalen *“dat hij duidelijk het woord ‘metaalachtig’ vermeld heeft”* en er laconiek aan toe te voegen dat hij *“niet bij de DOVO (werkte) om de explosieven op een gedetailleerde wijze te beschrijven”* slaagt verzoeker er niet in om deze pertinente vaststellingen en overwegingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan de evidentie dat men om iets te beschrijven wat men gezien heeft niet over een bijzondere expertise hoeft te beschikken.

Verder acht de adviseur het gedrag van de Afghaanse politie zoals verzoeker dit beschrijft uiterst onlogisch. Zij duidt dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Eenmaal de politie op uw school toekwam verklaart u dat ze u minder dan vijf minuten hebben ondervraagd en dat u nadien mocht beschikken (CGVS, p.10). Gezien de ernst van de feiten – zijnde een bom-melding op een grote school in het dorp – zou verwacht worden dat de Afghaanse politie u, die net een zak met explosieven naar school had gebracht, langer dan vijf minuten zouden ondervragen. Ook is het uiterst bevreemdend dat de politie niets zeiden of deden toen u hen vertelde dat B. (...) u en uw gezin met de dood had bedreigd (CGVS, p.10). Gezien diezelfde B. (...) net een bomaanslag op een school vol kinderen wou plegen, zou wederom verwacht mogen worden dat de Afghaanse politie ernstiger met de situatie zou omgaan dan wat u beschrijft. Tenslotte is het nogmaals uiterst merkwaaardig dat uw gezin na dit incident niets meer van de politie heeft gehoord (CGVS, p.11). Daar waar u stelt dat dit komt omdat jullie onmiddellijk richting de stad vertrokken, dient opgemerkt te worden dat jullie voormalig dorpshef jullie klaarblijkelijk wel kon contacteren om jullie op de hoogte te brengen van de dood van B. (...) (CGVS, p.11), waardoor gesteld kan worden dat de autoriteiten jullie weldegelijk konden contacteren indien zij dat wensten. De vaststelling dat de Afghaanse politie op quasi alle mogelijke momenten in uw relaas dermate nonchalant en onlogisch te werk ging doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op losse schroeven staan.”

Verzoeker wijst er in het tweede middel op dat hij *“in dit verhaal geen dader was maar een slachtoffer”* en stelt dat *“(d)e politie in Afghanistan (...) vooral geïnteresseerd (is) in dader en niet in een slachtoffer”*, vooral nu hij zelf het initiatief heeft genomen om de leerkrachten te informeren. Dat de Afghaanse politie vooral geïnteresseerd zou zijn in daders is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet kan verschonen dat de politie hem slechts vijf minuten had ondervraagd. Deze tijdsspanne acht de Raad bijzonder kort om met zekerheid te kunnen uitsluiten dat verzoeker niet evenzeer een dader is en om (onder meer) te kunnen nagaan wie er wel explosieven zouden hebben willen plaatsen, op welke wijze zij tewerk gingen, wie hun opdrachtgevers waren en welk oogmerk zij daarbij hadden. Met dit summier betoog slaagt verzoeker er dan ook niet in om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Ook het gedrag van de taliban zoals dit door verzoeker wordt beschreven, acht de adviseur uiterst onlogisch. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo stelt u dat u op weg naar school vier gewapende taliban-leden tegenkwam (CGVS, p.6). Deze probeerden hun identiteiten klaarblijkelijk niet te verstoppen, gezien u één van de mannen herkende als zijnde uw dorpsgenoot B. (...) (CGVS, p.6, p.8). Dit is minstens opmerkelijk te noemen, gezien u eveneens aangaf dat uw dorp in die periode onder controle van de overheid stond en dat ze een controlepost aan de overkant van de stroom hadden (CGVS, p.7). Dat B. (...) en zijn kompanen volledig gewapend én herkenbaar op een kleine weg in een door de overheid gecontroleerd dorp op toevallig passerende jongetjes zouden wachtten is minstens merkwaaardig te noemen. Logischerwijs zou immers verwacht mogen worden dat de taliban dit geniepig zou aanpakken om te voorkomen dat ze door de veiligheidstroepen opgemerkt zouden worden, temeer gezien B. (...) zelf in het dorp woonde en dus makkelijk herkenbaar was. De vaststelling dat de taliban volgens uw verklaringen dermate onvoorzichtig en onlogisch te werk gingen is een zoveelste indicatie dat er geen geloof aan uw relaas kan worden gehecht.”

Verzoeker stelt in het tweede middel te menen dat geen enkele daad van de taliban logisch is, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en laat na uiteen te zetten waarop hij zich stoelt om te kunnen stellen dat alles wat de taliban doen onlogisch is. Met een dergelijk summier betoog weerlegt noch ontkracht hij de voorgaande motieven.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem een zak met explosieven hebben gegeven, dat hij een lid van hen aan de politie heeft aangegeven en dat hij omwille daarvan bij een terugkeer naar Afghanistan zou moeten vrezen om door de taliban te worden gedood.

Voorts volgt de Raad de adviseur waar deze om de volgende redenen oordeelt dat in hoofde van verzoeker ook een vrees voor vervolging omwille van het voormalig werk van zijn vader niet aannemelijk is:

“U verklaart dat uw vader een britmal (sergeant) was in het voormalige Afghaanse nationale leger (CGVS, p.7-p.8, p.13).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u ondubbelzinnig aangeeft dat het voormalige werk van uw vader geen invloed heeft op uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.11). Gezien u zelf geen vrees inroept omwille van het voormalig werk van uw vader, is een nood aan internationale reden omwille van deze reden dan ook niet aannemelijk.

Ter volledigheid wenst het CGVS toe te voegen dat er hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw vader:

Zo maakt u niet aannemelijk dat de persoon op de documenten ook werkelijk uw vader is. U legt immers geen enkel document of foto neer waarop u samen te zien zou zijn met uw vader. Verder is de familienaam van uw vader op al diens documenten anders dan uw familienaam. Gevraagd hoe het komt dat u niet dezelfde achternaam als uw vader heeft, stelt u dat uw achternaam op uw paspoort verkeerd geschreven is, dat u het niet aangepast krijgt en dat uw werkelijke achternaam eigenlijk S. (...) is, zoals uw vader (CGVS, p.4). Naast het gegeven dat het uiterst merkwaardig is dat uw huidige officiële achternaam ‘S. (...)’ dermate verschilt van uw zogezegde echte achternaam ‘S. (...)’, dient opgemerkt te worden dat de achternaam van uw vermeende vader op diens documenten telkens anders vermeld staat. Zo stelt zijn identiteitskaart (document 2) dat zijn achternaam eigenlijk ‘S. K. (...)’ is. Verder wordt uw vader op geen enkel van zijn vermeende officiële werkdocumenten met ‘S. (...)’ of ‘S. K. (...)’ genoemd. Zijn werkcertificaat ‘Focused District Development’ (document 3, p.1) is gericht aan T. S. (...), wat gezien een trainingscertificaat de naam van uw grootvader zou moeten zijn (document 3, p.5), al stelt een ander certificaat dat uw grootvader eigenlijk Su. (...) heet (document 3, p.6). Zijn bankkaart (document 3, p.2), het certificaat ‘the army achievement medal’ (document 3, p.3) en het certificaat van de gendarmerie (document 3, p.4) zijn dan weer louter gericht aan ‘T. (...)’, wat uw vaders voornaam is (CGVS, p.4). Naast het gegeven dat het uiterst ongewoon is dat het Afghaanse nationale leger uw vaders voornaam in plaats van diens achternaam zou gebruiken op officiële documenten, is de vaststelling dat uw huidige officiële achternaam ‘S. (...)’, noch uw vermeende werkelijke achternaam ‘S. (...)’, noch uw vermeende vaders officiële achternaam ‘S. K. (...)’ op geen enkel van de (zogezegde) officiële documenten van uw vermeende vader wordt genoemd uiterst nefast voor de geloofwaardigheid van jullie familiale band én van uw vermeende vaders professionele profiel.

Verder kan u amper iets vertellen over het werk van uw vader. Het enige dat u kan vertellen is dat hij in 1384 (omgerekend maart 2005 – februari 2006, bijlage 2) bij het leger is beginnen werken, dat zijn hoogst behaalde rang britmal (sergeant) was en dat hij voor de val van de voormalige Afghaanse regering in de provincie Variab diende (CGVS, p.12-p.13). U kan geen overzicht geven van zijn carrière (CGVS, p.12-p.13), heeft geen idee in welke korps, brigade of bataljon uw vader diende toen de voormalige Afghaanse regering viel (CGVS, p.13), heeft eveneens geen idee wat zijn takenpakket in het leger was (CGVS, p.13), kan niets vertellen over de manier waarop uw vader zich bij het leger heeft aangesloten (CGVS, p.14), noch hoe zijn training is verlopen (CGVS, p.14), komt niet verder dan uiterst vage verklaringen die door eender wie op het moment zelf bedacht kunnen worden wanneer u gevraagd wordt naar verhalen die uw vader u vertelde over zijn operaties in het leger (CGVS, p.14) en kan niet eens iets simpels en persoonlijks meegeven zoals wat hij minder tof vond aan zijn werk (CGVS, p.15). Tevens dient opgemerkt te worden dat het weinige dat u wél kan vertellen over het werk van uw vermeende vader niet overeenkomt met de documenten die u neerlegt; daar waar u stelt dat uw vaders hoogst behaalde rang britmal (sergeant) is (CGVS, p.12), blijkt uit de ‘army achievement medal’ (document 3, p.3) echter dat uw vader in 2011 reeds de rang van derde luitenant zou hebben gehad, wat hoger is dan de rang van sergeant (bijlage 3). Verder heeft uw vader in 2007-2008 volgens het ‘Focused District Development’ certificaat nog gediend bij de Afghan National Civil Order Police (document 3, p.1), terwijl hij volgens uw verklaringen op dat moment reeds in het Afghaanse Nationale leger diende (CGVS, p.12)

De vaststelling dat u nauwelijks iets kan vertellen over het zogezegde werk van uw vader, en dat het weinige dat u toch verteld niet overeenkomt met de door u neergelegde documenten, zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende het werk van uw vader.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift tracht voor te houden, blijkt hieruit dat wel degelijk rekening werd gehouden met het profiel van verzoekers (beweerde) vader.

Verzoeker meent in het tweede middel dat uit het feit dat hij vermeld heeft dat hij geen vrees voor vervolging heeft omwille van het werk van zijn vader niet mag afgeleid worden dat hij ook geen vervolging vreest. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoeker met dit contradictorische betoog afbreuk kan doen aan de voorgaande motieven. Hoe dan ook dient er op te worden gewezen dat de hierboven aangehaalde motivering

moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van deze vaststellingen en overwegingen dat de adviseur heeft doen besluiten dat verzoeker een vrees voor vervolging omwille van het voormalig werk van zijn vader niet aannemelijk maakt.

Door in het tweede middel voorts nog louter te poneren dat hij geen belang heeft om foto's van iemand voor te leggen en te stellen dat deze persoon zijn vader is en tegelijkertijd te stellen dat hij geen vrees heeft omwille van deze tewerkstelling toont verzoeker niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat de persoon op de door hem voorgelegde documenten daadwerkelijk zijn vader is. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift overigens uitschijnen dat hij wel degelijk vreest voor vervolging omwille van het vroegere werk van zijn beweerde vader.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat zijn familienaam de stamnaam is en dat Samarkhail de regio is waar ze woonachtig waren en dat Samarkhelai 'iemand die van Samarkhail afkomstig is' betekent, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij verklaart hiermee bovendien niet dat de familienaam van zijn vader op al diens documenten anders is dan zijn eigen familienaam. Ook met de loutere beweringen dat de familienaam in Afghanistan een onbelangrijk gegeven is en dat iedere persoon een familienaam kiest die hij goedvindt, weerlegt verzoeker niet dat de vaststelling dat noch zijn huidige officiële achternaam, noch zijn vermeende werkelijke achternaam, noch de officiële achternaam van zijn vermeende vader op geen enkel van de (zogezegde) officiële documenten van zijn vermeende vader wordt genoemd uiterst nefast is voor de geloofwaardigheid van hun familiale band én van het professionele profiel van zijn vermeende vader. Aldus toont verzoeker allerminst aan dat de persoon van wie hij documenten neerlegde met een andere familienaam dan de zijne daadwerkelijk zijn vader is.

Verzoeker laat nog gelden dat hij "*wist hoe lang zijn vader bij het leger zat, welke rang hij had en in welke provincie hij werkte*". Dit wordt in de bestreden beslissing niet betwist, doch doet aan de voorgaande conclusies aangaande het ongeloofwaardig bevonden profiel van zijn vader geen afbreuk. Zijn kennis van het jaar waarin zijn vader bij het leger begon te werken, de rang van zijn vader en de provincie waar zijn vader zou hebben gediend, weegt immers niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis omtrent het werk van zijn vader en blijkt bovendien deels in strijd te zijn met de stukken die hij voorlegde ter staving van dit werk. Voorts toont verzoeker door te stellen dat hij drie jaar was toen zijn vader naar het leger gegaan is niet aan dat het onredelijk is om van hem te verwachten dat hij een overzicht kan geven van de carrière van zijn vader. Hij roept deze carrière immers in als reden waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en was bovendien bij zijn vertrek uit Afghanistan bijna 17 jaar, zodat verwacht kan worden dat hij tussen zijn 3 jaar en zijn 17 jaar wel iets zou hebben vernomen over deze carrière. Hoe dan ook blijkt uit de bovenstaande motivering dat de vastgestelde lacunes in zijn kennis omtrent het werk van zijn vader veel verder gaan dan het louter niet kunnen geven van een overzicht van de carrière van zijn vader.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader gewerkt heeft voor het ANA en dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij voert in het tweede middel dan ook niet dienstig aan dat meerdere familieleden van de mensen zoals zijn vader door de taliban vermoord zijn.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adviseur motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Betreffende uw identiteitsdocumenten (document 1) kan gesteld worden dat deze hoogstens uw identiteit en nationaliteit kunnen ondersteunen, dewelke hier niet onmiddellijk worden betwist. Uw vermeende vaders Afghaanse identiteitskaart (document 2) en diens werkdocumenten (document 3) werden hierboven reeds uitvoerig besproken. Tevens blijkt uit objectieve informatie dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf)"

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Dat verzoeker enkele stukken die hij op het CGVS reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij zijn aanvullende nota's – het betreft *in casu* een fotokopie van verzoekers *taskara* en enkele stukken die de tewerkstelling van verzoekers vader in Afghanistan moeten bewijzen –, werpt hierop geen ander licht.

Wat betreft de fotokopieën van stukken die de tewerkstelling van zijn vader in Afghanistan moeten bewijzen die verzoeker bij zijn aanvullende nota's voegt en die niet in de loop van de administratieve procedure werden voorgelegd, dient te worden vastgesteld dat deze in een andere taal dan deze van de rechtspleging (of het Engels) zijn opgesteld en niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen.

De werk- en schoolbewijzen, de bewijzen van zijn relatie, de fotokopie van de identiteitskaart van zijn vriendin en de brief van zijn vriendin die verzoeker bij zijn aanvullende nota's voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

Over de fotokopie van verzoekers paspoort die verzoeker bij zijn aanvullende nota's voegt, werd hoger reeds gemotiveerd.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn problemen met de taliban die hem een zak met explosieven zouden hebben gegeven niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor problemen met de taliban omwille van het werk van zijn beweerde vader bij het Afghaanse nationale leger.

Verzoeker voert in het tweede middel van zijn verzoekschrift nog aan dat hij sinds meerdere jaren niet meer in het land van herkomst is geweest en dat met zijn verwestering geen rekening werd gehouden.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de '*civic space*' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 24, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 32-34).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 30 en 34-44, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden. In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan

vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om ‘immorele inhoud’ te bestrijden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers *online* actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 46-47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (*ibid.*, p. 48-49). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 één Afgaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (*ibid.*, p. 50).

Het rapport “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) van 14 februari 2025, waarnaar in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2026 wordt verwezen, handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel

en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, zoals voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen en mensenrechtenactivisten, maar dit zou niet systematisch gebeuren (SEM, "*Focus Afghanistan. Return from abroad*", p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, "*Afghanistan, Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 en 38, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 51, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "*Country Guidance*" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

Te dezen blijken er *in casu*, mede in acht genomen dat hij tijdens de administratieve procedure zelf geen vrees omwille van zijn profiel van terugkeerder uit het Westen heeft aangehaald en verklaarde in België geen tijd te hebben om vrienden te maken (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3), geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd.

Voorts kan uit het loutere gegeven dat hij al sinds 27 juli 2023 in België verblijft en Afghanistan enkele dagen na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 heeft verlaten, niet blijken dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Bij zijn aanvullende nota's voegt verzoeker werk- en schoolbewijzen, bewijzen van zijn relatie, een fotokopie van de identiteitskaart van zijn vriendin en een brief van zijn vriendin. Met deze stukken wenst hij naar eigen zeggen aan te tonen dat hij "*totaal verwesterd*" is en dat hij een relatie heeft zonder gehuwd te zijn, wat in de islam een misdrijf is waarop de straf steniging is. Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van de door hem gevolgde opleidingen om zich de Nederlandse taal machtig te maken, zijn werk in België en zijn relatie met een meisje in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Over zijn partner verschaft verzoeker in zijn aanvullende nota's geen nadere uitleg en uit de brief en de foto's die hij ter staving van zijn relatie neerlegt, kan niet worden afgeleid dat verzoeker wegens zijn relatie met een meisje dat een hoofddoek draagt dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan of dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert. Verzoeker toont evenmin aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van deze relatie, laat staan dat hij bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan zou worden beticht van "*zina*". Hij laat in zijn aanvullende nota's gelden dat hij in de Afghaanse gemeenschap gekend is "*als een persoon die een westerse levenswijze heeft*", doch beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* onvoldoende concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Ondanks het feit dat verzoeker volgens zijn verklaringen reeds op zestienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure') en ging in Afghanistan tot het zesde leerjaar naar school (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Hij verklaarde verder nog dat zijn moeder, zijn broers en zijn zussen nog steeds in Afghanistan wonen en dat hij nog contact heeft met zijn moeder (*ibid.*, p. 5), zodat kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een ondersteunend netwerk in Afghanistan. Bovendien blijkt niet dat hij en zijn familie in Afghanistan problemen met de taliban hebben gekend. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (verzoeker was 18 jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van bijna drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, temeer nu hij zelf verklaarde in België geen tijd te hebben om vrienden te maken. Verzoeker, die momenteel 21 jaar oud is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn land of regio van herkomst, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman van 21 jaar die weliswaar bijna drie jaar in België is, maar ook in Afghanistan een groot deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school is gegaan en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban die hem een zak met explosieven zouden hebben gegeven niet aannemelijk maakt, dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor problemen met de taliban omwille van het werk van zijn beweerde vader bij het Afghaanse nationale leger en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de Verenigde Staten, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder

druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (*ibid.*, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen. Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (*ibid.*, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode daarvoor, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden in Afghanistan nog interne gewapende confrontaties, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen zoals het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front*, en anderzijds tussen de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces*, alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden. Sinds de machtsovername door de taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op de stad Kabul plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens gegevens van de Verenigde Naties veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025. De Pakistaanse aanvallen concentreerden zich voornamelijk in oktober 2025 en op 19 oktober 2025 werd er een tijdelijk staakt-het-vuren afgesloten. Dit neemt niet weg dat er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is er geen sprake (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd. In het district Spin Boldak in de provincie Kandahar zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (*ibid.*, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van januari 2026, nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

Voorts toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Ook uit het administratief dossier kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker niet worden ontwaard.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adviseur oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adviseur zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adviseur niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adviseur op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adviseur tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN